

Egyházunk mai válogatását nem könnyű összeillő egységben látni.

Iz 60,1-6 a próféta zsidó nacionalista álmából van kiollózva: tii. a sötétségből majd világosság támad és meglátják az Úr dicsőségét.

A kifejtést már nem szoktuk idézni: vagyis, hogy az Úr népe ragyog (tii. a zsidó nép) és minden nép hozzá hordja a kincseit, „ a nép és az ország, amely nem szolgál neked elvész és ezen népek mindenestől elpusztulnak ” — hát erre nem lehet azt mondani, hogy ez az Isten Igéje...

Tekintsük hát úgy, hogy ilyen gondolkodású népbe születik Jézus.

Az evangélium (Mt 2,1-12) szereplői viszont példát adnak arra, hogy Isten ügyéért kell és érdemes áldozatot hozni, akár minden mást föladni. Napkeletről, a nagy sivatag felől (véltetően Babilonból) jönnek bölcsek hódolni egy kisgyermeknek, aki majd egyszer, talán, nagy ember, király lesz.

Életükben ennek a hódolatnak semmi hasznát nem látják, hiszen mire Jézus felnő, ők már rég nem élnek. De élnek majd gyermekeik és unokáik, akiknek az életéért és hitéért felelősek majd úgy, mint a sajátjukért. Meg kortárs barátaik, ismerőseik, tanítványaik hite és élete is bizony függ az ő elkötelezettségüktől, attól, mit mesélnek majd otthon a világot egyszer megváltó/megmentő várományosról.

Tudatában vagyunk-e ennek, hogy nem csupán a saját életünkért, hitünkért, gondolkodásunkért vagyunk felelősek?

A harmadik mai olvasmány Páltól (Ef 3,2-6): az úgymond saját, magán kinyilatkoztatására büszke Pál arra jut, hogy bizony még a pogányok (vagyis nem zsidók) is része lehetnek Krisztus testének (vagyis az egyháznak), és társörökösök, vagyis bekerülhetnek a mennyei országba. Szerintem nagyon szép látni, hogy az izajási gondolkodásból Jézus hatására hová jut el a keresztényeket üldöző Saul.

A mi saját életünkben, gondolkodásunkban van valami pozitív hatása annak, hogy Jézus tanítását és Lelkének sugalmazását hallgatjuk... évek óta?

György Zoltán (Ajlkarendekek)

